

# РЕШЕНИЕ

№ 34688

гр. София, 23.10.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**  
в публично заседание на 19.09.2025 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов**  
**Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **6492** по описа за **2025** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба, на процесуалния представител на полицейски орган при 09РУ – СДВР, [населено място] срещу Решение № 1746/13.05.2025 г. по анд. № 1933/2025 г. по описа на СРС, НО, 129 с-в, с което е отменена заповед за задържане № 3384-зз-51/25.01.2025 г., издадена от полицейски орган - старши полицай Г. А. при 09 РУ на СДВР.

В жалбата на касатора- полицейски орган при 09РУ – СДВР се оспорва решението на СРС, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон и съдопроизводствените правила. Посочва, че в случая е налице пълно съвпадение по отношение на фактическите и правни основания. Посочено е, че с писмо № 338400-2403/04.02.2025 г., с което са изпратени материалите на съда, последният е уведомен, че „по случая има образувано ДП с рег. № 33843МК-113/25.01.2025 г. по чл. 131, ал. 1, т. 5 а от НК по описа на 09 РУ – СДВР за нанесена лека телесна повреда в условията на домашно насилие, съответно пр. пр. № 2565/2025 г. по описа на СРП, което на 27.01.2025 г. е изпратено за мярка и не се е връщало в 09 РУ – СДВР. В тази връзка счита, че е налице необоснованост на съдебния акт и допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като СРС не е преценил релевантните за спора факти и представени доказателства. Искането до съда е за отмяна на обжалваното решение и да постанови друго, с което да потвърди оспорения акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото е постъпил отговор на касационна жалба от И. И. Ц., чрез адвокат П. Г., в който е посочено, че решението на СРС е постановено при правилно установена фактическа обстановка въз основа на събраните по делото релевантни доказателства, поради което следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява. Постъпила е молба от 18.09.2025 г., в която се претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът, чрез адвокат Х., оспорва касационната жалба. Счита решението на СРС, като правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък.

СГП изразява становище за неоснователност на касационната жалба, решението на СРС като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Административен съд - София-град, XXVIII касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от , съгласно чл. 220 от АПК, XXVIII касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение СРС е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото доказателства. Приел е за установено, че на 25.01.2025 г. в 09:30 часа, И. И. Ц. е бил задържан със заповед за задържане на лице № 3384-зз-51/25.01.2025 г., издадена от полицейски орган старши полицай Г. А. при 09 РУ на СДВР на осн. чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, с данни за извършено престъпление във връзка с чл. 131, ал. 1 т. 5а от НК. Представена е декларация за правата на задържано лице.

От правна страна съдът е приел, че процесната заповед е издадена от компетентен полицейски орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 72, ал. 1 ЗМВР, в предвидената от закона писмена форма, но е отменил същата тъй като полицейският орган не е ангажирал доказателства, сочещи данни за съпричастност на задържаното лице към престъплението.

Районният съд е изследвал относимите за спора обстоятелства, но направените правни изводи не се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

В случая предпоставка за 24-часовото задържане в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е наличието на достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположението, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на закона е задържането като превантивна мярка да предотврати възможността задържаното лице да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Ето защо, възможността на органите на МВР да приложат принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова, както и същата безспорно следва да бъде прилагана единствено и само с оглед постигане целите на закона и при съобразяване основните принципи на правото, залегнали включително и в АПК.

Съгласно константната съдебна практика понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по чл. 207, ал. 1 от НПК са с различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление независимо от обстоятелството дали то е образувано срещу конкретно лице или срещу неизвестен извършител. За разлика, при прилагането на принудителна административна мярка "задържане за срок до 24 часа" по чл. 72 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление от конкретното лице или съпричастие от негова страна при извършване на деянието. В тази връзка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, за извършено престъпление по смисъла на НК. Достатъчно е наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението или да е съпричастно с него, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката.

В оспорената заповед е посочено наличието на данни за извършване на общественоопасно деяние, което осъществява състава на престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 5а НК, които факти се установяват и от събраните по делото доказателства. Дали това е правилната правна квалификация, за нуждите на настоящото производство е ирелевантно и е предмет на последващ етап от наказателното преследване.

Предвид изложеното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 72, ал.1, т. 1 ЗМВР, съгласно който полицейските органи имат правомощието да извършат преценка /предвид употребата на термина „могат“/дали да задържат жалбоподателя, доколкото се установява, че са били налице данни, че е извършено престъпление.

Настоящият съдебен състав намира, че е спазен и принципът за съразмерност при упражняването на правомощията на полицейския орган, като изводът на първоинстанционния съд е правилен.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В контекста на принципа по чл. 6, ал. 2 от АПК прилагането на ПАМ по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да е оправдано от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение с необходимостта за постигането на законовата цел. Налагането на принудителната административна мярка "задържане за срок до 24 часа" е оправдано, с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията, каквито именно действия по разкриване на деянието са предприети и в който смисъл така наложената мярка не е създала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона.

Заповедта не противоречи и на целите на закона за защита на обществения интерес чрез незабавна намеса при наличните конкретни данни за извършено престъпление.

По така изложените съображения решението на СРС - Решение № 1746/13.05.2025 г. по анд. № 1933/2025 г. по описа на СРС, НО, 129 с-в състав следва да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което да се потвърди заповед за задържане № 3384-зз-51/25.01.2025 г., издадена от полицейски орган старши полицай Г. А. при 09 РУ на СДВР.

При този изход на спора претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 100 лева за касационното производство и в размер на 100 лв. за производството пред СРС, или общо в размер на 200 лв., на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН, във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. –

град, XXVIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 1746/13.05.2025 г. по анд. № 1933/2025 г. по описа на СРС, НО, 129 с-в и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ПОТВЪРЖДАВА заповед за задържане № 3384-зз-51/25.01.2025 г., издадена от полицейски орган старши полицаи Г. А. при 09 РУ на СДВР.

ОСЪЖДА И. И. Ц., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи, сумата в размер на 200 лева – разноски по к.а.х. дело №2622/2025г. по описа на АССГ и анд. №8620/2024 г. по описа на СРС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.